

N:o 47.

Af friherre **Bonde**, om inrättande af en personlig professur för docenten *Carl Wiman*.

Det är nu redan ett tjugotal år sedan Uppsala universitet på det varmaste uttalade sig för inrättandet af en professur i paleontologi, hvarmed skulle vinnas en alltmera nödvändig uppdelning af de många, i hög grad olikartade discipliner, som alltjämt måst företrädas af den enda förefintliga professuren i mineralogi och geologi. Gång på gång har från sakkunnigt håll framhållits det olämpliga i att af en person ifrågasätta en undervisningsverksamhet, hvars olika delar kräfva till den grad skiljaktiga förutsättningar. Också har man på alla håll, där man till fullo lärt sig uppskatta betydelsen af detta allt mera beaktade ämne, uppdelat detsamma på två eller flera professurer. Sålunda har Stockholms högskola en professur i geologi samt en i mineralogi och petrografi, under det universitetet i Kristiania har en professur i mineralogi och geologi, en i metallurgi och en e. o. professur i grufvbyggnadslära och geologi, hvarjämte till årets storting från norska regeringen inkommit förslag om inrättande af ytterligare en professur i paleontologi och historisk geologi.

Någon så omfattande representation af ämnet har icke blifvit ifrågasatt för Uppsala universitet, då ju hos oss några tillämpade delar af detsamma äro företrädda vid tekniska högskolan samt för öfrigt en viss arbetets fördelning med Stockholms högskola ju alltid är möjlig. Emellertid finnes ej heller där någon företrädare för paleontologien eller den af geologiens olika grenar, som för närvarande i Uppsala mest torde vara i behof af en särskild representant, enär den nuvarande innehafvaren af professuren i mineralogi och geologi torde hafva tyngdpunkten af sin verksamhet förlagd till geologiens fysiska och kemiska delar.

Nu är det emellertid så lyckligt, att vid Uppsala universitet finnes

en person med de utmärktaste förutsättningar för att med framgång upprätthålla en professur just inom ämnets paleontologiska och historiskt-geologiska delar. Docenten Carl Wiman har nämligen allt sedan år 1896 mot en mycket ringa ersättning och af intresse för sin vetenskap utöfvat en synnerligen förtjänstfull verksamhet såsom docent i paleontologi. Han har därunder, såsom från sakkunnigt håll blifvit framhållet, genom sin begåfning och ihärdighet och genom de fina och ändamålsenliga undersökningsmetoder han utarbetat, redan för länge sedan bland samtidens främsta fackmän i ämnet förvärfvat en synnerligen aktad och framstående plats. Såsom vittnesbörd härom bifogas en serie uttalanden af flera bland utlandets förnämsta auktoriteter inom hithörande områden. I dessa skrivelser framhålles från skilda håll det stora gagn, vetenskapliga läroboksförfattare haft af Wimans arbeten, hvilka betecknas såsom i sitt slag klassiska och grundläggande. Två af de främsta ryska specialisterna, den ena chef för Rysslands geologiska undersökning, framhålla betydelsen af Wimans arbeten för studiet af de siluriska bildningarna såväl i de baltiska provinserna som inom Sibiriens aflägsnaste delar. Med hänvisning till de lofordande uttalanden, som därjämte inkommit ifrån såväl Tyskland som Förenta staterna samt från svenska geologer och zoologer, må det tillåtas att här i sin helhet återgifva dels ett i flera afseenden beaktansvärdt yttrande af den framstående franske geolog-paleontologen Charles Barrois och dels slutorden i det likaledes synnerligen varmt erkännande utlåtande om docenten Wiman, hvilket afgifvits af den berömde engelske graptolitkännaren Charles Lapworth.

Ärade kollega:

Det är mig lätt och angenämt att meddela Eder min åsikt om herr Carl Wimans vetenskapliga meriter.

De svenska naturforskarna hafva sedan 200 år gjort sig synnerligen förtjänta af tacksamhet från forskare i alla länder, och de frön, som utsåddes af Linné, hafva burit frukt tusendefaldt. Sverige har bland andra framstående naturforskare äfven frambragt paleontologer och geologer. Det är de svenska paleontologernas samvetsgrannhet, noggrannhet och begåfning, som vi hafva att tacka för de exaktaste och värdefullaste fakta rörande såväl lifvets som mänsklighetens första skeden (under den palaeozoiska såväl som den kvartära epoken). Och huru svårt det än må vara för ett folk att länge upprätthålla en sådan ställning och att beständigt framgå såsom en vetenskapens och civilisationens vägledare, synes det i hvarje fall, att bästa medlet att nå därhän är att underlätta tillvaron för sina bäst begåfvade söner.

Det är till dessa, de franska vetenskapsmännen räkna Carl Wiman allt sedan hans minnesvärda undersökningar öfver graptoliterna. Ingen djurgrupp är viktigare än denna för kunskapen om den palaeozoiska världen, intet land lämnar ett gynnsammare material för dess studium än edert: man måste lyckönska eder att i C. Wiman hafva funnit den man, som kräfdes för dess studium. Hans graptoliternas anatomi, hans mikrotomiska teknik och de resultat, som erhållits inom dessa fossila formers histologi och utveckling, äro så förvånande, att de till en början hos många icke framkallade annat än tvifvel: vi måste själfva se för att tro.

Alla, som sett arbetet, äro uppfyllda af verklig beundran, och läsningen af sedermera utkomna skrifter öfver olika paleontologiska ämnen, trilobiter, brachiopoder, bryzoer och koraller från Gotlands siluriska korallref bekräfta C. Wimans växande anseende såsom en vetenskapsman, hvilken är en heder för sitt land och full af löften för framtiden.

Tillåt mig etc.

Ch. Barrois.

Slutet af Lapworth's skrifvelse lyder:

— — — — —

Det torde vara helt naturligt, att jag, som med intresse ägnat mitt studium åt graptoliterna, för min del måste med styrka betona det synnerligen önskvärda för den svenska nationen i allmänhet och Uppsala universitet isynnerhet att göra sitt yttersta för att för framtiden försäkra sig om doktor Wimans tjänster i och för fortsättningen af ifrågavarande undersökningar.

Utan tvifvel skulle det blott vara billigt, att Sverige såsom nation för sin och för de svenska paleontologernas räkning försäkrade sig om förtjänsten att till gagn för den vetenskapliga världen i dess helhet till det yttersta tillgodogöra sig de säregna företräden, som de svenska lagren äga utöfver andra länders med hänsyn till påvisandet och tolkningen af byggnaden hos dessa fossil. Och tvifvelsutän är det endast som sig bör, att universitetet i Uppsala — Linnés och Wahlenbergs Uppsala — gör sitt yttersta för att försäkra sig om, att detta verk skall utföras inom dess murar af en af dess egna alumner och af en man, som visat sig i så framstående grad äga betingelserna för detta arbete.

Jag förblifver etc.

Charles Lapworth.

På förslag af professorn i mineralogi och geologi vid Uppsala universitet A. G. Högbom beslöt därvarande matematisk-naturvetenskapliga sektion år 1907 enhälligt att föreslå inrättandet af en personlig professur i paleontologi åt docenten Carl Wiman med undervisningskyldighet i paleontologi och historisk geologi. Detta förslag understöddes af konsistoriet och förordades lifligt af kanslern för rikets universitet, hvilken i sin skrifvelse till Kungl. Maj:t härvid erinrat om, hurusom Riksdagen år 1876 förklarar sig anse det vara af särdeles stor vikt att, då tillfälle därtill yppades, vid universiteten bibehålla män af synnerligt framstående vetenskaplig förtjänst genom tillfälliga professorsbeställningar för att tilldelas utmärkte vetenskapsmän.

Någon kungl. proposition i ärendet blef emellertid ej framlagd inför 1908 års Riksdag.

Då samma skäl som föregående år fortfarande äga giltighet och behofvet af ökade lärarekrafter genom den nya examensstadgans tillkomst ytterligare vuxit, upprepade den matematisk-naturvetenskapliga sektionen år 1908 sitt föregående år gjorda förslag, som dock ej heller i statsverkspropositionen till innevarande års Riksdag blifvit upptaget.

Som detta helt visst i förevarande fall ej gärna kan bero därpå att regeringen icke skulle till fullo behjärta befogenheten och vikten af det framställda förslaget, men väl uteslutande på ekonomiska hänsyn, må det vara tillåtet för en enskild motionär att bringa denna fråga inför Riksdagens pröfning.

Som af det föregående och af bifogade meritförteckning, sakkunniges utlåtanden och öfriga handlingar torde framgå, synes frågan på ett synnerligen tillfredsställande sätt vara af vederbörande myndigheter utredd, hvarför ingen som helst tvekan i detta afseende torde behöfva föranleda ytterligare uppskof med frågans afgörande. Man måste erinra sig, att det är ett tjugotal år, sedan förslaget om professur i paleontologi först väcktes, och vidare, att det nu gäller att genom en personlig professur i detta ämne bereda fortsatt arbetsmöjlighet åt en framstående svensk forskare, som från de yppersta auktoriteter erhållit det varmaste erkännande och till heder för vårt land och dess forskning förvärfvat sig en framskjuten ställning inom sin vetenskap, medan han i ekonomiskt afseende under en lång följd af år från det allmänna icke åtnjutit annat understöd än de för en någorlunda bekymmerfri tillvaro synnerligen otillräckliga belopp, hvilka utgå såsom docentstipendier och tillfälliga reseanslag. Lägges vidare härtill, att denna mer än blygsamma ställning kommer att ytterligare försämrast, då dispositionsrätten till det docentstipendium han nu innehar,

utgår, så torde det vara tydligt nog, att det på samma gång för oss är en hederssak att tillse, att en om den svenska vetenskapen så väl förtjänt forskare som docenten Wiman omsider röner ett rättvist erkännande för sin mångåriga, framgångsrika verksamhet och därmed sättes i tillfälle att utan näringsbekymmer infria de vackra löften, hans arbeten äfven för framtiden afgifva.

På samma gång tillgodoses ju härigenom ett vid Uppsala universitet sedan länge kännbart behof af en lämplig arbetsfördelning inom den geologiska undervisningen.

Utan tvifvel är det särskildt i smärre länder, där af ekonomiska skäl antalet ordinarie professorsbefattningar alltid måste blifva ganska begränsadt, af synnerlig vikt, att man genom inrättandet af personliga professurer inom växlande ämnen åt nationens kulturella arbete räddar och tillvaratager mera betydande vetenskapliga förmågor, då sådana någon gång framträda.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen till en personlig professur för docenten vid Uppsala universitet Carl Wiman, omfattande paleontologi med undervisningsskyldighet jämväl i historisk geologi, ville anvisa ett årligt belopp af 7,500 kr. jämte ett ålderstillägg af 600 kr.

Stockholm den 15 januari 1909.

Carl Carlson Bonde.

Transsumt.

TILL KONUNGEN.

Matematisk-naturvetenskapliga sektionens enhälligt gjorda och af konsistoriet understödda framställning om inrättande af *en personlig professur i paleontologi för docenten Carl Wiman* får jag för min del lifligt förorda till bifall. För en sådan personlig professurs upprättande talar icke blott den utaf professorn i mineralogi och geologi A. G. Högbom särskildt framhållna nödvändigheten, att en del af den omfattande ämnesgrupp, han vid universitetet representerar, borde, till stort gagn för undervisningen, utbrytas därifrån och öfverlämnas till en särskild lärare, utan framfär allt vikten af att på ett stadigvarande sätt vid universitetet fästa en vetenskapsman, hvilken under en följd af år mot ringa ersättning ägnat universitetet sina tjänster och därunder inom området af en specialvetenskap utvecklat en verksamhet, som, enligt hvad af framstående sakkunnige blifvit vitsordadt, förskaffat honom anseende i utlandets fackkretsar såsom en af samtidens mest dugliga och mångsidiga forskare på paleontologiens område. Jag anser mig hafva desto större skäl att ansluta mig till denna framställning, som den efter min uppfattning står i god öfverensstämmelse med vissa af Riksdagen gjorda uttalanden i fråga om upprättande af personliga professorer. I detta hänseende får jag erinra, hurusom 1876 års Riksdag vid behandling af frågan angående ombildning af den dåvarande adjunktsinrättningen — efter omnämmande, att vederbörande departementschef förklarar det vara önskligt, att nödiga tillgångar kunde beredas att, då tillfälle därtill yppades, vid universiteten bibehålla män af synnerligt framstående vetenskaplig förtjänst, utan afseende på läroämne — förklarar sig anse det vara af särdeles stor vikt, att universitetet genom anställning af professorer i ofvan omnämda syfte skulle äga ett medel att vid sig och vetenskapens tjänst fästa män af ovanlig skicklighet och sällsyntare gåfvor, äfvensom föreslagit, att i stället för de bestående adjunkturerna måtte inrättas, bland annat, »tillfälliga professorsbeställningar för att tilldelas utmärkte vetenskapsmän».

På grund af hvad sålunda anförts, får jag i underdånighet hemställa, det täcktes Eders Kungl. Maj:t föreslå Riksdagen att anvisa nödiga medel för upprättande af en personlig professur i paleontologi för docenten Wiman.

Underdånigst

F. CL:SON WACHTMEISTER.

Otto Croneborg.

Stockholm den 1 oktober 1907.

Rätt transsummeradt intyga:

H. Wernberg.

H. Röding.

Afskrift.

På förslag af professor Högbom beslöt sektionen upprepa sitt föregående år gjorda förslag om inrättande af en personell professur i paleontologi åt docenten C. Wiman, och återopade sektionen härvid professor Högboms skrifvelse i ärendet så lydande:

»Till matematisk-naturvetenskapliga sektionen. För ett år sedan väcktes inom sektionen förslag om inrättandet af en personell professur i paleontologi åt docenten C. Wiman. Förslaget var åtföljdt dels af en skrifvelse från paleontologiens målsmän inom vårt land (professorerna Nathorst, Holm och Moberg m. fl.), hvare framhöllos såväl docenten Wimans vetenskapliga förtjänster som ock paleontologiens tillbakaskjutna plats vid vårt största universitet, dels ock af uttalanden från flera bland utlandets mest representativa fackmän (Tschernyschew och Schmidt i Ryssland, Frech, Walther och Kayser i Tyskland, Barrois i Frankrike, Lapworth i England, Walcott i Nord-Amerika), som alla vitsordade docenten Wimans kapacitet och betydande insatser i sin vetenskap. Vidare framhölls i sektionens skrifvelse behovet för undervisningen i ämnet geologi, som numera studerades af ett flera gånger större antal elever än förr, af en förstärkning i lärarekrafterna inom denna vid andra universitet vanligen af två eller flera professurer representerade vetenskapsgrupp.

Sektionens förslag upptogs af konsistorium såsom riksdagspetitum och erhöll äfven af universitetskanslern ett kraftigt förord. Någon kungl. proposition i ärendet blef emellertid ej framlagd inför detta års Riksdag.

Då samma skäl som i fjol fortfarande äga giltighet och då dessutom genom den nya examensstadgans tillkomst behovet af en förstärkning i lärarekrafterna blifvit ännu mera kännbart, får jag hemställa, under åberopande af den utförliga motivering och utredning, som åtföljde förra årets förslag, att sektionen åter upptager detsamma bland detta årets riksdagspetita. Och får jag — äfvenledes i öfverensstämmelse med förra årets petitum — föreslå, att, därest docenten Wiman tilldelades en personell professur i paleontologi, hans undervisningsskyldighet må omfatta paleontologi och historisk geologi.

Uppsala den 29 april 1908.

A. G. Högbom.»

Därjämte skulle vid dagens protokoll fogas afskrift af de handlingar, som intagits i protokollet vid förevarande ärendes behandling inom sektionen föregående år, och hvilka voro af följande lydelse:

»Till matematisk-naturvetenskapliga sektionen. Då jag nu hemställer, att sektionen ville för sin del bland årets riksdagspetita upptaga förslaget om en personell professur i paleontologi åt docenten C. Wiman, så skall jag tillåta mig att utöfver de skäl härför, som finnas anförda i bifogade skrifvelse (Bil. A.), i hvilken jag för öfrigt i alla delar på det lifligaste instämmer, äfven påpeka, hurusom universitetet redan för snart 20 år sedan kraftigt uttalat sig för inrättandet af en professur i paleontologi och hurusom det vid upprepade tillfällen från sakkunnigt håll blifvit påpekadt, att den enda nu förefintliga professuren i de mineralogisk-geologiska disciplinerna har en alltför stor omfattning. Denna olägenhet blir med vetenskapens hastigt fortgående utveckling och differentiering allt mera kännbar, såsom bland annat torde inses däraf, att i alla kulturländer af större utsträckning och mera omväxlande geologi ämnesgruppen delas på två eller flera professurer. En sådan delning kan tänkas göras på flera olika sätt och bör rätta sig efter de särskilda ländernas säregna naturbeskaffenhet. Vid en mera tillfällig eller provisorisk utbrytning af någon disciplin ur gruppen kan man i första rummet böra ta hänsyn till de personliga krafter, som äro disponibla.

I föreliggande fall ställer det sig emellertid så förmånligt, att båda synpunkterna blifva tillgodosedda. Paleontologien, som i docenten Wiman har en så förtjänt representant, är utan tvifvel den vetenskap, som med största fördel kan afskiljas från den geologiska professuren, detta dels emedan den med denna står i det minst nära sambandet, dels emedan samma professurs innehafvare både för närvarande har och troligen framgont kommer att ha tyngdpunkten af sin vetenskapliga utbildning och

undervisning förlagd till de mera på fysik och kemi baserade forskningsområdena.

Geologien med mineralogien har såsom universitetsämne på det sista årtiondet fått en alltmera ökad betydelse. Dels har det för dem, som studera geografi och på grund af geografiens växande betydelse såsom skolämne, blifvit regel, att de äfven idka studier i geologi; dels har det för åtskilliga nya riktningar inom den botaniska och zoologiska forskningen blifvit ett behof att anknyta studierna i botanik och zoologi till geologi i mycket större utsträckning, än förut varit fallet. Äfven i kombination med de fysisk-kemiska vetenskaperna tages nu geologi mera än förr. Detta gör, att antalet studerande i detta ämne nu är 5 à 6 gånger större, än det var för blott ett eller ett par årtionden sedan. Att upprätthålla undervisningen med en enda professur blir under dessa förhållanden så mycket svårare, som de olika studieriktningarna kräfvat hvar sin undervisning. Man kan icke rimligtvis undervisa botanister och zoologer, som studera geologien hufvudsakligen för att få en inblick i jordens utvecklingshistoria, medels samma kurser i de grundläggande ämnena kristallografi, mineralogi och petrografi, som ägna sig för dem, som med grundligare kemiska och fysiska förkunskaper studera geologi i syfte att för praktiska eller teoretiska ändamål utbilda sig såsom geologer. Omvänt kan man icke af dessa senare fordra samma utförliga kurser i jordens och organismernas utvecklingshistoria som af den förra gruppen. För att icke allt för mycket förlänga studietiden ha därför, senast innevarande termin, föreläsningarna måst tagas med större antal timmar än som åligger professorn; och många gånger ha desslikes öfningar och demonstrationer måst dubbleras för att bättre tillgodose de olika studieriktningarna både med afseende på tid och kursernas omfattning.

Med personell professur i paleontologi synes mig böra förenas undervisningsskyldighet i historisk geologi, en del af examensämnet geologi-mineralogi, som nu på grund af nödvändigheten af undervisning i första rummet af de grundläggande grenarna mineralogi, petrografi och dynamisk geologi allt för litet kunnat upptagas till behandling i föreläsningar och öfrig undervisning.

Det torde af det ofvan anförda framgå, att inrättandet af en professur för docenten Wiman skulle, utom det att därmed gäfves ett erkännande åt hans vetenskapliga förtjänster och att därmed befordrades en vetenskap, som i vårt land ej är förut representerad vid universiteten, äfven vinnas en väl behöflig förstärkning i lärarekrafterna inom en ämnesgrupp, som måste erkännas vara i behof däraf.

I betraktande häraf får jag hos sektionen anhålla, att förslaget om en personell professur för docenten Wiman i paleontologi med undervisnings-skyldighet jämväl i historisk geologi måtte bland dess riksdagspetita upp-tagas.

Uppsala den 9 april 1907.

A. G. Högbom.»

(Bil. A.)

»I vårt land har man vid flera tillfällen genom att tilldela en synnerligen förtjänt forskare personlig professorsanställning bevarat åt universitetsundervisningen en dugande förmåga och samtidigt beredt åt en exklusivt vetenskapligt anlagd begåfning den lugna bergning, utan hvilken de vetenskapliga intressena skulle förkväfts under en hård och måhända föga framgångsrik kamp för dräglig existens. Denna utväg har med rätt blifvit företrädesvis använd till förmån för representanter för de mer speciella vetenskapliga discipliner, som ej äro vid universiteten genom fasta lärostolar företrädda. Våra universitets historia erbjuder också en rad exempel på den vinst, som landets högre odling skördat af detta förfaringssätt.

Då vi nu våga vördsamt rikta vederbörandes uppmärksamhet därpå att enligt vår mening synnerligen tungt vägande skäl tala för att tilldela en framstående forskare en personlig professorsanställning, sker detta i den lifliga förvissningen, att en sådan åtgärd i detta fall skulle i hög grad gagna den svenska forskningen och blifva ett nytt hedrande bevis på vårt folks kulturella intresse.

Paleontologien är en af dessa ofvan antydda forskningsgrenar, hvilka ej äro genom fasta lärostolar representerade vid de svenska högskolorna. Flertalet af de svenska forskare, som idkat denna vetenskap, hafva sålunda nödgats att däråt ägna andast de stunder, som blifvit öfriga från annan verksamhet, hvilken gifvit dem deras lefvebröd. Sålunda var Hisinger en i det praktiska lifvet verksam man, Wahlenberg var professor i botanik i Uppsala, Sven Nilsson professor i zoologi i Lund, Dalman och Lovén intendenten i zoologi vid riksmuseum. E. o. professuren i geologi och mineralogi i Lund inbjuder genom sin belägenhet i en synnerligen fossilrik trakt innehafvaren till paleontologiska studier, men en omfattande geologisk lärareverksamhet gör det dock för honom omöjligt att helt ägna sig åt den paleontologiska forskningen. En enda fast be-

fattning är i vårt land uteslutande afsedd för djurpaleontologien, nämligen intendenturen för fossila djur vid riksmuseum, och på denna plats hafva vi också ägt forskare, Angelin och Lindström, hvilka lämnat synnerligen betydande bidrag till den paleontologiska vetenskapens utveckling. Dessutom finnes en personlig intendentur i växtpaleontologi vid riksmuseum (innehafvare A. G. Nathorst). Vidare bör i detta sammanhang nämnas, att en paleontologplats tidvis funnits vid Sveriges geologiska undersökning (Linnarsson, Tullberg, Holm).

Ehuru paleontologien sålunda är i viss mån hemlös vid de svenska högskolorna, är den dock en vetenskap af vidtgående betydelse. För geologien är den en grundläggande hjälpvetenskap, utan hvilken jordens historia för alltid förblefve ett outredbart kaos, och stor är dess betydelse för de biologiska vetenskaperna, hvilka paleontologien förskaffat ett af de viktigaste stöden för den moderna utvecklingsläran. Genom den intima förbindelsen med den stratigrafiska geologien kommer paleontologien i beröring med det praktiska lifvet, t. ex. vid utredandet af lagringsförhållandena inom de bildningar som föra kol och annat fossilt bränsle, t. ex. alunskiffer. Genom att direkt belysa djur- och växtlifvets gradvis för-siggångna utveckling erbjuder den paleontologiska vetenskapen å andra sidan ett betydande teoretiskt bildningsvärde.

Särskildt i vårt land föreligger för den paleontologiska vetenskapen en uppgift af synnerlig vikt. I våra vidt utbredda kambrisk-siluriska lager förekomma nämligen talrika lämningar af jordens äldsta, hittills med säkerhet påvisade djurformer, hvilka därtill ofta äro ovanligt väl bevarade. Klart är, att den internationella vetenskapen på grund häraf med rätta väntar, att man i vårt land skall göra ett för de biologiska studierna så sällsynt värdefullt material tillgängligt för forskare och lärare inom andra i detta afseende mindre lyckligt lottade länder.

Denna synpunkt förtjänar att beaktas vid bedömandet af nedanstående framställning, hvilken åsyftar att söka åtminstone temporärt bereda paleontologien en plats vid en af våra högskolor och därmed också samtidigt gifva en bekymmerfri bergning åt en forskare, som ägnat allt sitt intresse åt denna vetenskap, men nu i sin bästa arbetsålder står utan möjlighet att ostörd af näringsbekymmer hängifva sig åt det arbete, som redan gjort hans namn känt på alla platser, där paleontologisk forskning bedrifves. Den man, vi härmed åsyfta, är den nu 40-åriga docenten i paleontologi vid Uppsala universitet Carl Wiman.

Efter en mindre uppsats på gränsområdet mellan paleontologi och geologi publicerade Wiman 1893 sin första rent paleontologiska afhand-

ling »Ueber Diplograptidae», som snart följdes af en andra »Ueber Monograptus», hvilka båda kunna betraktas såsom förarbeten till hans stora verk »Ueber die Graptoliten» (1896). I dessa arbeten lämnade han en ingående anatomisk utredning af ett betydande antal viktiga typer inom graptoliternas egendomliga och svårtydda djurgrupp, och med dessa undersökningar förde han på en gång kunskapen om graptoliterna ett verkligt jättesteg framåt. En af orsakerna till den betydelse, som hans arbeten öfver denna fossila djurgrupp äga, är visserligen det nästan enastående gynnsamma bevaringssätt, som de i en del svenska kalkstenar inneslutna graptoliterna förete, och äfven andra svenska forskare ha lämnat epokgörande bidrag till graptoliternas anatomi. I vissa tekniska förfaranden är Wiman emellertid en verklig föregångsman: särskildt är hans omfattande och framgångsrika användande af mikrotomtekniken utan motstycke i zoopaleontologisk praxis. Monografien öfver graptoliterna gjorde i ett slag sin författare känd och aktad i utlandets fackkretsar.

Äfven i ett antal senare arbeten har Wiman fortsatt sina undersökningar rörande graptoliterna (Ueber Dictyonema cavernosum, 1897. Ueber den Bau einiger gotländischen Graptoliten, 1898. Ueber die Borkholmer Schicht im mittelbaltischen Silurgebiet, 1902).

I ett betydande antal anhandlingar och uppsatser har Wiman vidare behandlat skilda delar af de svenska kambro-silurbildningarna, deras fauna och stratigrafi. Han har därvid fått tillfälle att syssla med skilda djurgrupper såsom trilobiter, brachiopoder, bryzoer m. m.

Många af Wimans geologiska arbeten innehålla uppslag af synnerligen stort paleo-biologiskt intresse, så t. ex. hans arbete om kambrisk-siluriska faciesbildningar i Jämtland (1897) och hans uppsats öfver siluriska korallref på Gotland. Denna sistnämnda skrift, i hvilken förekomsten af verkliga korallref i Gotlands öfersilurlager för första gången angifves och åskådligt beskrifves, bildar begynnelsen af ett nytt skede i Gotlands-silurens utforskande, och betydelsen af det af Wiman angifna uppslaget har framgått vid den af Sveriges geologiska undersökning under de senaste åren utförda, delvis ännu pågående detalj-karteringen af Gotland.

Intill år 1904 hade Wimans arbeten varit begränsade till den svenska kambro-silurformationen. Detta år mottog han emellertid till bearbetning det af den svenska sydpolsexpeditionen hemförda materialet af vertebratrester härstammande från Seymouröns tertiärlager. Preparationen af dessa benrester utförde han med utomordentlig omsorg, och hans beskrifning, omfattande rester af en zeuglodon och af minst fem obeskrifna pingvinsläkten, ådagalade hans skicklighet som forskare på ett för honom

nytt arbetsområde (Ueber die altertiären Vertebraten der Seymourinsel, 1905).

Carl Wiman, som i utlandets fackkretsar förvärfvat sig anseende som en af samtidens mest dugliga och mångsidiga forskare på paleontologiens område, bekläder alljämt endast de i ekonomiskt afseende ytterst blygsamma befattningarna såsom docent och amanuens. Sedan flere år tillbaka har han under föga gynnsamma förhållanden medelst föreläsningar och kurser i paleontologi och historisk geologi på ett förtjänstfullt sätt medverkat vid undervisningen i geologi, ett ämne, som numera vid Uppsala universitet vunnit en betydande anslutning från de studerandes sida. Under nu förhandenvarande förhållanden kan Wimans ekonomiska ställning vid universitet ej förbättras; snarare skall den, då dispositionsrätten för det docentstipendium, som han nu innehar, utgår, väsentligt försämrans. Under sådana förhållanden våga vi, representanter för geologi, paleontologi och zoologi, uttala önskvärdheten af att genom en personlig professur åt denne förtjänte vetenskapsman beredes tryggare förutsättning för fortsatt forskningsarbete och samtidigt billig ersättning för hans verksamhet som lärare.

Stockholm den 26 april 1907.

*Hjalmar Théel,
Gerhard Holm,*

*A. G. Nathorst,
Gerard De Geer,
J. G. Andersson.»*

*Wilhelm Leche,
Einar Lönnberg,*

Förestående afskrifters likhet med originalen intyga:

J. G. Andersson.

Henrik Santesson.

Afskrift.

Herr Professor, D:r A. G. Högbom, Uppsala.

Med anledning af benäget öfversända skrifvelsen angående ifrågasatt upprättande af en personlig professur i paleontologi vid Uppsala universitet för docent C. Wiman, ber jag få uttala som min åsigt, att nämnda plan synes i alla afseenden väl förtjäna att realiseras.

Å ena sidan är det nu så, att vi vid våra universitet blott ha *en* lärare i geologi och mineralogi vid hvardera universitetet, men å andra sidan måste det i *våra dagar* gränsa till det omöjliga att finna någon, som är väl kvalificerad i alla delar af detta vidlyftiga ämne med alla dess skilda fack eller, om man så vill, hjälpvetenskaper.

Paleontologien är emellertid ett för geologien i dess helhet så viktigt fack, att det ej utan stor skada kan tillbakasättas. Och i öfrigt är ju dess värde för all biologisk vetenskap obestriddigt.

Men vid Uppsala universitet är det för närvarande i just detta fack, som läraren i geologi och mineralogi som bäst skulle behöfva en medlärares hjälp. Därest dylik kunde erhållas genom upprättande af en personlig professur, skulle det helt visst lända ämnet i dess helhet till stort gagn.

Är nu docenten Wiman lämplig eller, så att säga, rätte mannen att fylla en sådan plats? Den frågan tror jag mig kunna utan betänkande bejaka.

Äfven om det ej kan vara behöfligt att nu ingå på en detaljerad granskning af docenten Wimans utgifna skrifter, torde dock arten af dessa här böra i någon mån angifvas. — De flesta afhandla uteslutande vår kambro-silur, men i ett af de senaste arbetena, hvilket har till ämne tertiära vertebrater, visar sig docenten Wiman ha goda förutsättningar äfven för arbete på andra områden.

Ett godt vittnesbörd om hans förmåga lemnar hans graptolitarbeten, i hvilka han genom anpassning för paleontologien af nyare (låtom oss säga zoologiska) arbetsmetoder lyckats lämna synnerligen värderika bidrag till den utredning af graptoliternas byggnad, hvarmed svenska paleontologer de sista årtiondena mycket sysslat. Äfven en rad skrifter af mera stratigrafisk natur äro af intresse och allestädes spårar man den omsikt, noggrannhet och reda, som tillhöra vetenskapsmannens bästa egenskaper.

Till allt detta kommer det lefvande intresse, med hvilket docenten Wiman egnat sig åt sin vetenskap, ett intresse, som han måhända allra bäst ådagalagt därmed att han i relativt lönlös ställning under så många år med aldrig svalnande nit alltjämt hållit fast vid det ämne, han gjort till sitt.

Genom sin föregående verksamhet som lärare och författare är docenten Wiman sålunda väl förtjänt af erkännande och uppmuntran. Komme, såsom det ur många synpunkter vore önskligt, den ifrågasatta välbehöfliga förbättringen af docenten Wimans ställning till stånd, skulle han, därom är jag förvissad, säkerligen göra vetenskapen god tjänst, helst som han

till sin bepröfvade förmåga parar den kärlek till sitt ämne, hvilken måste verka medryckande på lärjungarne.

Lund den 20 maj 1907.

Joh. Chr. Moberg.

Afskrifternas likhet med originalet intyga:

G. von Post.

Emelie Envall.

Afskrift.

Marburg, den 14 Mai 1907.

Einer Anregung mehrer ausgezeichneten schwedischer Fachgenossen Folge leistend, erkläre ich gern, dass ich Herrn D:r C. Wiman in Uppsala schon lange als gewissenhaften und kenntnissreichen Forscher auf dem Gebiete der Paläontologie und Geologie hoch schätze, und es daher mit Freuden begrüßen würde, wenn ihm durch Verleihung einer Professur die verdiente Anerkennung für seine vielfältigen und hervorragenden Verdienste zu Teil würde.

Professor d:r E. Kayser.

Halle 13/V 1907.

Hochverehrter Herr College.

Mit Freuden will ich Ihnen, Ihren Wunsche gemäss über Wiman mein Urteil sagen:

Seit 14 Jahren verfolge ich mit ganz besonderem Interesse die ausgezeichneten Arbeiten dieses talentreichen Forschers. Denn seinen ebenso mühevollen wie methodisch geistreichen Arbeiten ist es zu danken, dass die ausgestorbene Gruppe der Graptolithen uns ebenso bekannt ist, wie eine rezente Polypengruppe. Nicht minder hoch schätze ich seine Arbeiten über die Kalkriffe von Gotland, die ich selbst kenne, und deren volles Verständniss mir doch erst durch Wimans Arbeit aufgegangen ist. Gerade in der Vielseitigkeit der bisherigen Arbeiten Wimans liegt die Bürgschaft dafür, dass er auch künftighin ausgezeichnete Arbeiten vollenden wird.

Mit vollem Recht weisen Sie in Ihrer Denkschrift daraufhin, dass es eine *Ehrenpflicht Schwedens* ist dafür zu sorgen, dass die wunderbaren

palaeontolog-Schätze Ihres Landes gründlich durchforscht und beschrieben werden. Hierfür aber dürfte sich Niemand besser eignen, als gerade Wiman. Es würde den Geologen und Palaeontologen Europas ein besonderer Dienst gethan, wenn ein so begabter und bewährter Palaeontolog den besondern Auftrag erhielt, die Lethaea Ihres Landes zusammenfassend darzustellen.

Ich begrüsse es daher auf das freudigste, dass Sie diesen Plan dem Reichstag vorlegen, und würde mir zur besonderer Ehre anrechnen, wenn Sie auch meinen Namen mit unterzeichnen würden.

Mit herzlichem Glückauf

D:r Johannes Walther,

o. ö. Professor der Geol. u. Palaeontologi.
Direktor des Kön. Acad. Mineral. Instituts, Halle-Wittemberg.

Geologisch-mineralogisches Institut
der Universität Tübingen

15 Mai 1907.

Hochgeehrter Herr College.

Das wissenschaftliche Wirken Wimans hat mich seit seinem ersten Auftreten interessirt, anfänglich, weil ich selbst mich mit Studien über baltische Geologie und Palaeontologie beschäftigte, dann aber auch durch die gründliche und klare Behandlung, die er palaeontologischen Stoffen von allgemeiner Bedeutung zu Theil werden liess. Es war bald zu erkennen, dass ein *ungewöhnliches Talent* hier auftrat, und die Entwicklung die er genommen hat, hat dies durchaus bestätigt. In anspruchsloser Weise werden Beiträge geboten, welche durch ihre sichere, auf vollendeter Ausnutzung des Materials und auf *verfeinerter Technik beruhende Begründung in die erste Reihe der neueren Arbeiten einzurücken sind*. Der geologischen Anlage Skandinaviens entsprechend, handelte es sich um die silurischen und kambrischen Faunen, deren stark abweichende Formen noch in vielen Punkten der Aufhellung bedürften. Dem Geologen wurde dadurch ein wichtiges Material für stratigrafische und erdgeschichtliche Studien geliefert. Dass Wimans Fähigkeiten aber nicht in diesem Rahmen eingespannt sind, zeigte sich in der Leichtigkeit, mit der er einen ganz anderen Stoff bewältigte, die von der schwedischen Südpolar-Expedition auf der Seymourinsel gesammelten alttertiären Vertebraten. Hier galt es osteologische Kenntnisse einzusetzen und in ganz anderer Weise vorzugehen als bei der palaeontologischen Untersuchung von Graptolithen und Trilo-

biten. Auch hier ist er zu Resultaten gekommen, welche von allen Palaeontologen dankbar begrüsst werden. Nach meiner Ansicht besitzen Sie in Wiman eine ganz hervorragende Kraft, von der noch viel zu erwarten steht, und es wäre zu wünschen, dass es gelänge ihm eine Stellung zu verschaffen, die ihm eine ruhige Fortsetzung seiner erfolgreichen Thätigkeit ermöglicht.

Mit freundlichem Gruss
Ihr ergebenster
E. Koken.

Geologisches Institut
der
Universität Breslau.

Breslau I., den 17 Mai 1907.

Hochgeehrter Herr College.

Unter den Arbeiten der schwedischen Gelehrten, die ich für mein Handbuch der Erdgeschichte (*Lethaea palaeozoica*) benutzt habe, nehmen die palaeontologischen und stratigraphischen Studien Wimans eine besonders hervorragende Stelle ein. Ich erinnere mich von wie grossen Werte seine bedeutsamen Untersuchungen über *Monograptus*, *Diplograptus* und *Dictyonema* für die Deutung der bis dahin rätselhaften Gebilde gewesen sind. Die Darstellungen der Lehrbücher basieren somit grösstenteils auf Wimans subtilen Untersuchungen. Aenlich wie auf dem palaeontologischen Gebiet hat es Wiman auch in seinen geologischen Beobachtungen über Korallenriffe Gotlands und die cambrisch-silurischen Faciesbildungen Jemtlands verstanden aus sorgfältigen Einzelbeobachtungen weitreichende Folgerungen allgemeiner Art abzuleiten. Ich unterlasse es auf die zahlreichen weiteren Schriften im einzelnen einzugehen, sondern möchte nur konstatieren, dass Wimans Name auch im Auslande wohlbekannt ist und sich eines hohen wissenschaftlichen Ansehens erfreut.

Mit vorzüglicher Hochachtung
Ihr sehr ergebener
Frech.

Herrn Prof. Dr. A. G. Högbom.

Hochgeehrter Herr College.

Seit einer Reihe von Jahren kenne ich Dr. C. Wiman und schätze seine Arbeiten hoch; ich würde es mit grösster Freude begrüßen, wenn er eine sorgenfreie Stellung erhält, die ihm erlaubt sich ganz seiner Wissenschaft zu widmen.

Dr. Wimans Arbeiten beziehen sich auf ein ausgedehntes Gebiet, die Erforschung der cambro-silurischen Gebilde Schwedens und unter dieser speciell auf die erfolgreiche Ergründung des feinen anatomischen Baues der Graptolithen, ferner in neuester Zeit auf die Beschreibung der von der schwedischen Südpolar-Expedition heimgebrachten Tertiärfossilien. Indem ich die eingehende Würdigung der Verdienste Wimans um die Graptolithen und die Süd-Polarfossilien Andern überlasse, will ich hervorheben seine Bedeutung für unser gemeinsames Arbeitsfeld das Cambro-Silurgebiet N. Europas. Ausser den schon in der Stockholmer Vorstellung erwähnten und gewürdigten Arbeiten über Jämtland, Dalarne, Nerike, Östergötland sind es besonders die Arbeiten über die Umgebungen der Ostsee, die wesentlich dazu beigetragen haben die Einheit des ganzen russisch-scandinavischen Cambro-Silurgebiets nachzuweisen. In Estland hatte ich die höchste untersilurische Stufe als Borkholmer Schicht beschrieben und angenommen, dass sie sich in den nördlichen Theil der Ostsee fortsetze; Dr. Wiman hat nun in seiner Arbeit »Über die Borkholmer Schicht im Mittelbaltischen Silurgebiet« nachgewiesen, dass die Borkholmer Schicht auf Gotland im zahlreichen Geschieben vertreten ist, die wesentlich zur Kenntniss ihrer Fauna beitragen und dass sicher anzunehmen ist, dass diese Schicht nördlich von Gotland auf dem Boden der Ostsee ansteht. Ausser den schon früher bekannten Ost- und Westbaltischen Gebieten hatte Wiman noch ein Nordbaltisches Silurgebiet im N. von Stockholm nachgewiesen, in dem nur wenig anstehenden Silurgebilde z. B. bei Gefle, bekannt sind, das sich aber durch eine reiche und eigenthümliche Verbreitung von Geschieben auszeichnet, die auf alte Verbindungen im O. hinweisen. Dahin gehört die untercambrische Form *Mickwitzia monilifera*, die zuerst in Westergötland bei Lugnäs entdeckt, dann in Estland weit verbreitet wiedergefunden und jetzt im Nordbalticum zwischen den beiden erstgenannten Stellen von Neuem nachgewiesen wurde, Ein besonderes Interesse erregt noch die ebenfalls untercambrische schöne

Muschel *Causea formosa* *Wim.*, die zuerst von *Wiman* als Geschieben im Nordbaltischen Silurgebiet entdeckt, später an vielen Stellen in cambrischen Schichten Ostsiriens wiedergefunden wurde, so von *Gekanowski*, *Lapatin* und *Jawgowski* an verschiedenen Stellen an der Angara und zuletzt von *Tolmatschow* im hochnordischen Chatanga-Gebiete. Ich vermuthete dass auch die übrigen von *Tolmatschow* eingesammelten Cambro-silurpetrifacten viele Beziehungen zu scandinavischen Funden enthalten werden, womit ich meinen Brief schliesse in der Hoffnung dass Ihre Bemühungen um Dr. *Wimans* Professur mit Erfolg gekrönt sein werden.

St. Petersburg 4/17 Maj 1907.

Ergebenst Akademiker
F. Schmidt.

Comité Géologique de Russie.

St. Pétersbourg, den 20 Juni 1907.

Herrn Professor A. G. Högbom.

Geehrtester Herr College.

Ihr schmeichelhafter Auftrag Ihnen meine Ansicht über die Bedeutung der wissenschaftlichen Arbeiten Dr. C. *Wimans* mitzutheilen, kann ich nur sagen, dass ich vollständig den Werth dieser Arbeiten theile, der in der von Ihnen und Herrn Prof. *Nathorst*, *de Geer*, *Holm* und anderen unterschriebenen Recension ausgesprochen ist.

Der Ruf Dr. *Wimans*, eines hervorragendsten gegenwärtigen Palaeontologen ist von den Fachmännern allgemein anerkannt. Die Abhandlungen dieses Gelehrten über die Untersuchung der Graptoliten sind in der That als classische zu betrachten. Als Direktor des Geologischen Instituts im Nachbarlande kann ich aber nicht umhin noch hinzufügen, dass die Untersuchungen Dr. *Wimans* im schwedischen Gebiet des Cambro-Silurs für die russischen Geologen, die sich mit dem Studium der baltischen Provinzen beschäftigen von besonderer Bedeutung sind.

Aber auch im entferntesten Osten in Sibirien führten diese Arbeiten zur Feststellung des Alters der räthselhaften Ablagerungen, welche auf grossen Flächen verbreitet sind und deren Character der Fauna nur dank den ausgezeichneten Untersuchungen Dr. *Wimans* festgestellt werden konnte.

Von ganzen Herzen würde ich die Ernennung Dr. Wimans als Professor der Universität in Uppsala begrüßen, wenn Ihr gerechter Vorschlag Erfolg haben wird.

Mit vorzüglicher Hochachtung
Ihr ganz ergebener
Th. Tschernyschew.

The University
Birmingham.

May 29th 1907.

Dear Professor Högbom.

I have read the type written circular which you have kindly forwarded to me with reference to Dr Carl Wiman of Uppsala, with great interest and sympathy.

I agree fully with all that is brought forward in that circular as to the value and excellence of the work Dr Wiman has done both in Palaeontology and Stratigraphy. His publications are well known and appreciated by British geologists and palaeontologists, especially by those amongst us who work among the Lower Palaeozoic rocks and fossils. We should indeed be all delighted to learn of his appointment to a personal professorial post, which would among other things afford him not only the leisure but also the means to devote himself to those branches of original research which in a sense he has made his own.

My own work among the Cambro-Silurian formations and fossils has lead me again and again to the study of Dr Wiman's papers. I have found them of the greatest service. Especially has this been the case with his memoirs on the Graptolites. His brilliant paper »Ueber die Graptoliten», published in 1896, in which, by carrying out into the minutest details the methods inaugurated by Dr Holm, he worked out and figured the original structure of the Dendroidea, Retioloidea and Diplograptidae, is, I consider, one of the most valuable papers ever written upon the structures of the Graptolites. It is absolutely indispensable for all those who study these fossils.

His two previous papers: — »Ueber Diplograptidae» and »Ueber Monograptus» — though shorter, were in their way equally original and

valuable, and they remain down to the present time our most authoritative papers upon the subjects of which they treat.

His subsequent papers: — »On Dictyonema cavernosum», and »Ueber den Bau einiger Gotländischen Graptoliten» greatly advanced our knowledge along the same line.

Of late years Dr Wiman, being probably absorbed in other work, has not gratified us by publishing additional memoirs on this special department of palaeontology; but all graptolithologists look forward with keen expectation to future papers from his pen dealing with those graptolitic genera, the intimate structure of which is as yet unknown.

Sweden as a country is exceptionally fortunate in the fact that in that country alone, or almost alone, these fossils occur in limestone strata with their original structures beautifully preserved. To Sweden and Swedish researchers therefore do all students of these fossils naturally look for light and leading. But all those who have carefully studied graptolites are well aware of the fact that even with all the advantages of excellent preservation, nevertheless the successful isolation of these fossils from their matrix, their detailed study and description after isolation and the correct interpretation of the appearances they present, demand each such varied qualifications that one could hardly dare to hope that they might be found united in a single researcher. Dr Wiman's papers on the graptolites shew, however, that he possesses them all, and his results have been proportionately brilliant and trustworthy.

It is perhaps only natural that as an interested worker among graptolites I should personally urge the great desirability of the Swedish nation in general, and of the University of Uppsala in particular, doing their utmost to secure permanently the services of Dr Wiman for the continuation of these researches.

Surely it is only just that Sweden as a nation should secure for Sweden and for Swedish palaeontologists the credit of developing to the utmost for the benefit of the scientific world as a whole, the peculiar advantages that the Swedish strata possess over those of other countries for the discovery and interpretation of the structure of these fossils. And surely it is only fitting that the University of Uppsala — the Uppsala of Linnaeus and Wahlenberg — should do its utmost to secure that this work shall be done within its walls by one of its own graduates, and by the man who has shown himself so eminently qualified to do the work.

I remain, Sir, sincerely yours.

Charles Lapworth.

Smithsonian Institution.
Washington U. S. A.

June 28, 1907.

Professor Doctor A. G. Högbom, University of Uppsala,
Uppsala, Sweden.

My dear Sir:

I am in receipt of your letter of May 8 in regard to Doctor Carl Wiman. It is a great pleasure to me to be able to recognize the faithful and conscientious work of Doctor Wiman, much of which I have had frequent occasion to study. It has been of great service to me, and I feel sure that his contributions will be of lasting value to the science of palaeontology. I trust that opportunity will be given him for many years of useful work.

Sincerely yours,

Charles D. Walcott.

Secretary,
Recently Director of the United States
Geological Survey.

Université de Lille.
Faculté des Sciences.
Géologie.

Le 14 Mai 1907.

Monsieur & Honoré Collègue,

Il m'est facile et agréable de vous donner mon sentiment sur les titres scientifiques de M:r Carl Wiman.

Les naturalistes suédois ont depuis 200 ans acquis des titres éminents à la reconnaissance des savants de tous pays, et la semence jetée par Linné a millement prospérée. La Suède n'a pas seulement produit des naturalistes éminents, mais des paléontologistes, des géologues. C'est à la conscience, à la précision, au talent des paléontologistes suédois que nous devons les données les plus exactes et les plus précieuses sur les premiers temps de la vie, (à l'époque paléozoïque), et sur les premiers temps de l'humanité (à l'époque quaternaire). Et quelque difficile qu'il soit pour un peuple de maintenir longtemps une semblable réputation, et de marcher toujours en éclairer de la science et de la civilisation, il semble bien que le meilleur moyen d'y arriver est de faciliter l'existence de ses enfants les mieux doués.

C'est parmi eux que les savants français rangent Carl Wiman, depuis ses mémorables recherches sur les graptolites. Aucun groupe d'animaux n'est plus important que celui-là pour la connaissance du monde paléozoïque, aucun pays ne présentait d'aliment plus favorable pour leur étude que le vôtre: on doit vous féliciter d'avoir trouvé en C. Wiman l'homme qu'il fallait pour leur étude. Son anatomie des graptolites, sa technique microtomique, les résultats obtenus dans l'histologie et le développement de ces fossiles sont si merveilleux, qu'ils n'ont d'abord provoqué chez beaucoup que l'incrédulité: il nous a fallu voir, pour croire.

Tous ceux qui ont vu l'oeuvre sont remplis d'une réelle admiration. Et la lecture des mémoires postérieurs, écrits sur divers sujets de paléontologie, trilobites, brachiopodes, bryozoaires, et coralliaires des récifs siluriens de Gothland confirment la réputation grandissante de C. Wiman, comme celle d'un savant honorable pour son pays et plein de promesses d'avenir.

Permettez moi de vous adresser, mon très honoré collègue, en même temps que mon appréciation des travaux de M:r C. Wiman, les assurances de mes sentiments très distingués.

Ch. Barrois.

Lika med originalen intyga:

G. von Post.

Emelie Envall.

Docenten Carl Wimans Meritförteckning.

1. *Examina:*

Mogenhetsexamen i Uppsala den 8 juni 1888.
 Fil. kand.-examen den 15 dec. 1891.
 Fil. lic.-examen den 28 febr. och 23 nov. 1895.
 Disputerade för graden den 4 dec. 1895.

2. *Förordnanden:*

Är amanuens vid Geol. Inst. sedan den 1 okt. 1895.
 Docent i paleontologi sedan den 22 febr. 1896.

3. *Föreläsningar m. m.*

De kambrisk-siluriska bildningarna inom det skandinavisk-baltiska området, vt. 1902, ht. 1903, ht. 1905, vt. 1908.

Historisk geologi, vt. 1904, vt. 1905, ht. 1907, ht. 1908.

Utförligare kurs öfver de kambrisk-siluriska bildningarna inom det skandinavisk-baltiska området, ht. 1906, vt. 1907, vt. 1907, samma kurs vid Stockholms högskola.

Skånes och Danmarks geologi och muséer (såsom förberedelse till en excursion), vt. 1906.

Viktigare fossilförekomster i utlandet, ht. 1904.

Har ledt öfningar i paleontologisk undersökning af berg- och jordarter, ht. 1902, vt. 1903.

Har ledt geologiska excursioner.

Har gifvit kollegier i historisk geologi.

Har föreläst på sommarkurserna, 1897, 1899, 1901 och 1905.

Har hållit populärvetenskapliga föreläsningar i Uppsala, Gäfle, Söderhamn, Hudiksvall m. fl. ställen.

4. *Vetenskapliga resor:*

a) I Skandinavien:

1890. Studerade 7 veckor Gotlands öfversilur.
 1891. Vistades med understöd af K. V. A. och Riksmuseum 7 veckor i Jämtland samt 1 månad vid Riksmuseum för undersökning af silurformationen i Jämtland.
 1892. Studerade 3 veckor i Roslagen och på Åland Bottenhafvets silurområde samt deltog såsom extra-geolog 5 veckor i fältarbeten för utgifvande af geologisk beskrifning öfver Jämtlands län.
 1893. Reste för geologiska undersökningar några veckor i Roslagen och Jämtland.
 1894. Reste såsom Linnéstipendiat flera veckor på Gotland, Öland samt i Skåne, Kristianiatrakten och Jämtland.
 Vistades en månad vid K. V. A:s biologiska station Kristineberg,
 1896. Reste 3 veckor på Gotland samt med Sederholms större inrikes resestipendium 7 veckor i Jämtland.
 1897. Vistades några veckor i Jämtland.
 1898. Utförde för Sveriges geologiska undersökning två månader geologiska kartarbeten i Ångermanland och Lappland.
 1899. Rekognoscerade för S. G. U. två månader i Lappland.
 1900. Reste 3 veckor på Gotland samt rekognoscerade för S. G. U. 6 veckor i Lappland.
 1901. Undersökte 2 månader Bottenhafvets silurområde.
 1902. Afslutade för S. G. U. 6 veckor fältarbetena för de geologiska kartorna öfver Öland samt reste med understöd af den Hahn-ska donationen några veckor i Roslagen.
 1903. Studerade 6 veckor delvis för S. G. U. silurformationen i Öster- och Vestergötland.
 1904. Undersökte för S. G. U. 1 månad kritblocken i Bohuslän.
 1906. Reste 6 veckor i Dalarne.
 1907. Utförde kartarbeten i Jämtland samt deltog som geolog i renstakningen af bandelen Östersund-Ström.

b) I utlandet:

1888. Reste 9 veckor i Holländska Limburg för studium af Maastrichterkritan.
 1899. Vistades med understöd af Letterstedtska föreningen några veckor i Petersburg och Östersjöprovinserna.

1903. Deltog med understöd af offentliga medel i Geologkongressen i Wien och den i samband med denna anordnade excursionen i Böhmen.
1904. Företog med understöd af Letterstedtska föreningen under några veckor en resa i Tyskland och Ryssland.
1908. Deltog med understöd af Wahlbergiska stipendiet som paleontolog i Svenska spetsbergsexpeditionen.

5. *Har af trycket utgifvit:*

1. Über das Silurgebiet des Bottnischen Meeres. Bull. of the Geol. Inst. of Uppsala 1893.
2. Über Diplograptidae Lapw. Ibid 1894. (Belönad med 200 kr. af Bjurzons premie).
3. Über Monograptus Gein. Ibid. 1894.
4. Über die Silurformation in Jämtland. Ibid. 1894.
5. Paleontologische Notizen 1 und 2. Ibid. 1895.
6. Über die Graptoliten. (Doktorsafhandling). Ibid. 1896.
7. The structure of the Graptolites. Natural Science 1896.
8. Über Dictyonema cavernosum n. sp. Bull. of the Geol. Inst. of Uppsala 1896.
9. Cambrisch-silurische Faciesbildungen in Jämtland. Ibid. 1896.
10. Über silurische Korallenriffe in Gotland. Ibid. 1897.
11. Über den Bau einiger gotländischen Graptoliten. Ibid. 1897.
12. Eine untersilurische Litoralfacies bei Locknesjön in Jämtland. Ibid. 1899.
13. Über die Borkholmer Schicht im Mittelbaltischen Silurgebiet. Ibid. 1901. (belönad med halfva årsräntan af Oscar II:s jubelfest-donation, 800 kr.).
14. Bergens uppkomst. Verdandis småskrifter.
15. Beskrifning af kambrisk-siluriska bildningarna på Ölandsdelen af bladet Kalmar af H. Munthe i S. G. U., ser. Ac, n:o 6, 1902.
16. D:o bladet Ottenby af H. Munthe S. G. U., ser. Ac, n:o 7 1903.
17. D:o bladet Mönsterås af H. Munthe och H. Hedström, S. G. U. ser Ac, n:o 8.
18. D:o bladet Oskarshamn af E. Svedmark, S. G. U., ser. Ac, n:o 5.
19. Studien über das Nordbaltische Silurgebiet. I. Olenellussandstein, Obolussandstein und Ceratopygeschiefer. Bull. of the Geol. Inst. of Uppsala 1902.
20. Paleontologische Notizen, 3—6. Ibid. 1902.

21. Ett nytt fynd af Obolussandsten i Östergötland G. F. F. N:o 223 Bd. 25. H. 6.
22. Iakttagelser på Nileus Armadillo Dalm. Ibid. N:o 225 Bd. 26 H. 1.
23. Ein Shumardiaschiefer bei Lanna in Nerike. Arkiv för Zoologi utg. af K. V. A. i Stockholm Bd. 2. N:o 11. Uppsala 1905.
24. Vorläufige Mitteilung über die alttertiären Vertebraten der Seymourinsel. Bull. of the Geol. Inst. of Uppsala N:o 12, Vol. VI. Part. II 1903, Uppsala 1905.
25. Über die alttertiären Vertebraten der Seymourinsel. Wissenschaftl. Ergebnisse der Schwed. Südp. Exp. 1901—1903 Bd. III Lief. 1. Stockholm 1905.
26. Beskrifning af de kambro-siluriska bildningarna på Blad 5 S. G. U. Ser. A. 1 a. N:o 5, 1906. Tillsammans med Hedström.
27. Palaeontologische Notizen 7—12. Bull. Geol. Inst. of Uppsala Vol. 7 1906.
28. Bergens uppkomst 2:dra uppl. 1906.
29. Om ceratopygeregionen inom Siljansiluren. G. F. F. Bd. 28. 1906.
30. Über die Fauna des westbaltischen Leptaenakalks. Arkiv för zoologi Bd. 3 N:o 24.
31. Studien über das Nordbaltische Silurgebiet II. Bull. Geol. Inst. of Uppsala Vol. 8 1908.

Att ofvanstående meritförteckning öfverensstämmer med oss företedda afhandlingar och med af oss i öfrigt kända förhållanden, intyga:

A. G. Högbom.

Håkan Sandqvist.
